

KONVENCIJE (br. 2) O NEZAPOSLENOSTI iz 1919.

Član 1

Svaka Članica koja ratifikuje ovu Konvenciju, dostavljaće Međunarodnom birou rada, u što kraćim razmacima, koji ne mogu biti duži od tri mjeseca, svako obavještenje kojim raspolaže, statistiku ili drugo, što se odnosi na nezaposlenost podrazumijevajući tu sva obavještenja o mjerama preduzetim, ili koje će preduzeti u cilju borbe protiv nezaposlenosti. Kad god je moguće, obavještenja se imaju prikupljati tako, da se njihova sopštenja mogu izvršiti tri mjeseca po isteku vremena, na koje se ona odnose.

Član 2

1. Svaka Članica, koja ratifikuje ovu Konvenciju, biće dužna da ustanovi jedan sistem besplatnih javnih biroa za zapošljavanje, koji će biti stavljeni pod kontrolu jedne centralne vlasti. Komiteti, u kojima imaju biti zastupljeni predstavnici poslodavaca i radnika, biće imenovani i konsultovani za sve ono, što se odnosi na poslovanje ovih biroa.
2. Ako bi zajedno postojali besplatni javni i privatni birovi, imaju se preduzeti mjere za usklađivanje rada ovih biroa na teritoriji cijele države.
3. Međunarodni biro rada ima obavezu da usklađuju rad raznih nacionalnih sistema u sporazumu sa zainteresovanim zemljama.

Član 3

Članice Međunarodne organizacije rada, koje ratifikuju ovu Konvenciju, i koje imaju jedan sistem osigurananja za slučaj nezaposlenosti, biće dužne, pod uslovima utvrđenim sporazumom zainteresovanih Članica, da stvore dogovor, koji će omogućiti radnicima, podanicima jedne od te Članice, koji rade na teritoriji jedne druge, da primaju odštete osiguranja, ravne onima, koje primaju radnici-podanici ove druge Članice.

Član 4

Službena ratifikovanja ove konvencije u uslovima utvrđenim Ustavom MOR, dostavljaju se generalnom direktoru Međunarodnog biroa koji će ih registrovati.